

नाभ्यसूयां पतिमहमित्येवं कृतनिश्चया । ततो गन्धारराजस्य पुत्रः शकुनिरभ्ययात् ।

स्वसारं वयसा लक्ष्म्या युक्तामादाय कौरवान् । तां तदा धृतराष्ट्राय ददौ परमसत्त्वतां ।

भीष्मस्थानुमते चैव विवाहं समकारयत् । दत्त्वा स भगिनीं वीरो यथार्हञ्च परिच्छदं । पुनरायात्स्ननगरं भीष्मेण प्रतिपूजितः ।

गान्धार्यपि वरारोहा श्रीलाचारविचेष्टितैः । तुष्टिं कुरुणां सर्वेषां जनयामास भारत ।

वृत्तेनाराध्य तान्सर्वान् गुरुन्पतिपरायणा । वाचाऽपि पुरुषानन्यान्सुव्रता नान्वकीर्तयत् ।

इत्यादिपर्वणि सम्भवपर्वणि धृतराष्ट्रविवाहे दशाधिकशतोऽध्यायः ॥ ११० ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ शूरो नाम यदुश्रेष्ठो वसुदेवपिताऽभवत् । तस्य कन्या पृथा नाम रूपेणाप्रतिमा भुवि ।

पितृस्वस्तीयाय सतामनपत्याय भारत । अयमग्रे प्रतिज्ञाय स्वस्थापत्य स सत्यवाक् । अयजामय तां कन्यां शूरोऽनुग्रहकाङ्क्षिणे ।

प्रददौ कुन्तिभोजाय सखा सख्ये महात्माने ।

नियुक्ता सा पितुर्गेहे ब्राह्मणातिथिपूजने । उग्रं पर्यचरन्तत्र ब्राह्मणं शंसितव्रतं ।

निगूढनिश्चयं धर्मे यन्तं दुर्व्याससं विदुः । तमुग्रं शंसितात्मानं सर्वथैरतोषयत् ।

तस्यैव प्रददौ मन्त्रमापद्धर्मान्ववेक्षया । अभिचाराभिसंयुक्तमब्रवीच्चैव तां मुनिः ।

यं यं देवं त्वमेतेन मन्त्रेणावाहयिष्यसि । तस्य तस्य प्रभावेण तव पुत्रो भविष्यति ।

तथोक्ता सा तु विप्रेण कुन्तो कौतूहलान्विता । कन्या सती देवमर्कमाजुहाव यशस्विनी ।

सा ददर्श तमायान्तं भास्करं लोकभावनं । विस्मिता चानवद्याप्ती दृष्ट्वा तन्महदद्भुतं ।

तां समासाद्य देवस्तु विवस्वानिदमब्रवीत् । अयमस्यसितापाङ्गि ब्रूहि किं करवाणि ते ।

॥ कुन्त्युवाच ॥ कश्चिन्मे ब्राह्मणः प्रादादरं विद्याञ्च शत्रुहन् । तद्विजिज्ञासयाज्ञानं कृतवत्यस्मि ते विभो ।

एतस्मिन्नपराधे त्वां शिरसाऽहं प्रसादेय । योषितो हि सदा रक्ष्साः स्वपराद्धाऽपि नित्यशः ।

॥ सूर्य्युवाच ॥ वेदाहं सर्वमेवैतद्यदुर्व्यासा वरं ददौ । सन्त्यज्य भयमेवेह क्रियतां सङ्गमो मम ।

अमोघं दर्शनं मच्चमाकृतश्चास्मि ते शुभे । वृथाज्ञानेऽपि ते भोऽरु दोषः स्थानात्रसंशयः ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्ता बह्वविधं सान्त्वपूर्वं विवस्वता । सा तु नैच्छदरारोहा कन्याऽहमिति भारत ।

बन्धुपक्षभयाद्धीता लज्जया च यशस्विनी । तामर्कः पुनरेवेदमब्रवीद्भरतर्षभ ।

मत्प्रसादान्न ते राज्ञि भविता दोष इत्युत । एवमुक्ता स भगवान् कुन्तिराजसुतां तदा ।

प्रकाशकर्त्ता तपनः सम्भवतया सह । तत्र वीरः समभवत्सर्वशस्त्रभृतां वरः । आमुक्तकवचः श्रीमान्देवगर्भः

श्रियाऽन्वितः ।

सहजं कवचं विभ्रत्कुण्डलोद्योतिताननः । अजायत सुतः कर्णः सर्वलोकेषु विश्रुतः ।

प्रादाच्च तस्यै कन्यात्वं पुनः स परमद्युतिः । दत्त्वा च तपतां श्रेष्ठो दिवमाचक्रमे ततः ॥

दृष्ट्वा कुमारं जातं सा वार्ष्णेयी दीनमानसा । एकाग्रं चिन्तयामास किं कृत्वा सुकृतं भवेत् ।

गूहमानाऽपचारं सा बन्धुपक्षभयात्तदा । उत्सर्ज्य कुमारं तं जले कुन्ती महाबलं ।